

U to je doba Dubrovnik brojio oko 8000 kuća, a na čitavom teritoriju republike bijaše oko 50.000 žitelja. Boljitak, što ga pokrećuše živahni trgovački poslovi, pa trajni mir, probudiše u Dubrovčana po uzoru talijanskom veliko zanimanje za književnost, naročito za pjesništvo na latinskom i hrvatskom jeziku. No od XVI. vijeka dalje počеше sve to jače padati trgovački poslovi, a razlog je toj pojavi isti, kao i kod Venecije i ostalih talijanskih primorskih gradova. Otkrićem Amerike i pomorskoga puta u Indiju preneseno bi težište evropske trgovine na Atlantski ocean. Ovo polako propadanje uvelike pospješi iznenada užasni potres od 6. aprila 1667., za kojega pogibe u gradskim ruševinama oko 4000 ljudi. Poslije te katastrofe grad se doduše opet pridignu, no nikad više do staroga sjaja ni u trgovini ni u književnosti. U takovim prilikama zadesi ga pad republike mletačke, okupacija austrijska i francuska. Francuzi primili su mirom Požunskim (1805) svu Dalmaciju i Boku Kotorsku; jedini teritorij republike dubrovačke prekidaao je kopnenu svezu među njima. Stoga naloži Napoleon svojim generalima, da bez pitanja zauzmu Dubrovnik. I odista 25. maja 1806. uđe general Lauriston u grad i podiže na gradskim zidinama francusku zastavu, a 31. januara 1808. proglasi car republiku dubrovačku ukinutom. Tim činom prestade mnogovjeka sloboda republike dubrovačke. U francuskoj vlasti ostade Dubrovnik do 1814., kad uđe u grad austrijski general Milutinović. Od toga je časa Dubrovnik sastavni dio kraljevine Dalmacije.